

POZVÁNÍ NA KŘÍŽOVOU CESTU NAŠICH BLIŽNÍCH S JEŽÍŠEM

POZVÁNÍ NA KŘÍŽOVOU CESTU NAŠICH BLIŽNÍCH S JEŽÍŠEM

I. JEŽÍŠ SOUZEN	On mi rozumí (Jiří)
II. JEŽÍŠ PŘIJÍMÁ KŘÍŽ	Kristovou nevěstou (Maruška)
III. JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM	Šikana (Majda)
IV. JEŽÍŠ POTKÁVÁ SVOU MATKU	Vzpomínka (Lenka)
V. ŠIMON POMÁHÁ NÉST KŘÍŽ	Setkání ve vlaku (Eliška)
VI. VERONIKA PODÁVÁ JEŽÍŠI ROUŠKU	Vděčnost (Katka)
VII. JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM PODRUHÉ	Spolčo (Otík)
VIII. ŽENY PLÁČOU NAD JEŽÍŠEM	Ježíšův milosrdný pohled (Hanka)
IX. JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM POTŘETÍ	Zraněné srdce (Lenka)
X. JEŽÍŠ SVLEČEN ZE ŠATŮ	Pozdní příchody (Majda)
XI. JEŽÍŠ UKŘÍŽOVÁN	Autobus (Roman)
XII. JEŽÍŠ NA KŘÍŽI UMÍRÁ	Zapomněli na nás (Irena)
XIII. JEŽÍŠ SŇAT Z KŘÍŽE	Smysl života (Milan)
XIV. JEŽÍŠ POLOŽEN DO HROBU	Procházka (Miriam)

**Přijď, Ježíši, se svým vzkříšením do mého života i do života mých bližních.
Odval všechny kameny, které z našich srdcí dělají hroby.**

I. JEŽÍŠ SOUZEN

On mi rozumí...

Narodil jsem se s dětskou mozkovou obrnou, s kvadruspastickou formou, což znamená postižení všech čtyř končetin.

Ale mozek k přemýšlení mi slouží úplně stejně jako všem ostatním.

Přesto se mnohdy setkávám s lidmi, kteří mě spíš litují.

A říkají mi něco ve smyslu: „Ty chudáčku...“, nebo rovnou odvracejí tvář.

Říkají svým dětem: „Nedívej se na něj.“

Často si o mě malují již předem hotový obrázek.

Například, že jsem mentálně handicapovaný a začnou ke mně přistupovat jako k malému dítěti, přestože tomu tak není.

Odsoudí mě dříve, než mě mohou poznat.

A v té chvíli se, Ježíši, ocitám s Tebou u soudu před Pilátem Pontským.

Ježíši, děkuji Ti, že mi rozumíš...

II. JEŽÍŠ PŘIJÍMÁ KŘÍŽ

Kristovou nevěstou

Od malička jsem snila o tom, že budu Kristovou nevěstou. A vskutku, nadešel den, kdy jsem mohla konečně vstoupit do kláštera. Cítila jsem se tam jako ryba ve vodě. Byla jsem skutečně šťastná.

Avšak mé štěstí nemělo trvat dlouho. Za rok a půl jsem onemocněla roztroušenou sklerózou a musela z kláštera odejít. Jen Bůh ví, kolik slz jsem kvůli tomu prolila.

Pak jsem se ocitla na obnově Vstaň a choď, to jsem už byla na vozíčku.

Když jsem se dívala okolo sebe, byla jsem jak u vytržení.

V každém svém bratru a sestře obdařené nemocí jsem viděla Kristovu tvář.

Tolik jsem jim „záviděla“, jak moc byli nádherní Bohem.

Byli tak neskutečně podobní Kristu na kříži.

Také já jsem si přála každým svým novým utrpením víc a víc zrcadlit Boží tvář.

Prosila jsem Boha, abych mu směla být taky tak podobná.

Ježíš mi pak řekl, že si mě tímto vším přivínil k sobě mnohem víc, než by se tak mohlo stát v klášteře. Stigmata - utrpení z nás totiž vytváří jedno tělo. Proto mé utrpení nikdy není beznadějně, osamocené.

Když trpím, trpí se mnou i Kristus.

Ježíši, prosím, dej mi vyrůst k dokonalosti lásky.

III. JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM

Šikana

Ve druhém ročníku na gymnáziu jsem měla asistentku pedagoga, kterou mi přidělila škola. Asistentka neměla, bohužel, zkušenosti s lidmi s fyzickým handicapem. Nechtěla mi pomáhat ve věcech, kterým jsem sama nevládala a slušně jsem ji o ně požádala. Vyčítala mi, co dělám na gymnáziu, proč nejsem raději ve škole pro handicapované. Vytýkala mi, že málo používám slovo „prosím“, i když jsem ho používala velmi často, obecně se totiž snažím být k lidem vlídná a laskavá.

Paní asistentka mé třídní učitelce tvrdila, že s ní jedním neuctivě.

Já jsem přitom od ní pouze velmi slušně požadovala to, co bylo náplní její práce.

Paní učitelka si mě na základě tohoto nepravdivého rozhovoru pozvala

k sobě do kabinetu a začala mi vysvětlovat základy slušného chování.

Šikana ze strany asistentky neustávala, zážitky, které jsem popsala, se mi začaly

velmi silně promítat do mého osobního života a začala jsem mít problémy,

kvůli kterým jsem musela dokonce na několik týdnů přerušit školní docházku.

Když se nad tím takto zamyslím, tehdy jsem dokonale soucítila s Pánem Ježíšem, který byl lidmi ponižován a u mnoha z nich nenašel ani základní lidský soucit.

Pán Ježíš se snažil po svém pádu vstát, ale šlo mu to s velkými obtížemi, protože neměl dostatek síly a žádnou pomocnou ruku.

Já jsem tu pomocnou ruku tehdy měla u své rodiny a u Pána Ježíše.

Ti mi dodali pravou sílu a odvahu znova vstát a nést tento stále velmi těžký, ale již snesitelnější kříž.

Děkuji Ti, Pane, že jsem i přes všechny „pády a těžkosti“ měla vždy dostatek vytrvalosti a sil „vstát“ a nakonec úspěšně odmaturovat.

IV. JEŽÍŠ POTKÁVÁ SVOU MATKU

Vzpomínka

Dnes se narodil můj syn. Narodil se dříve o dva měsíce. Odtekla mi plodová voda.

Nemám odvahu se ho dotknout. Nevím, jestli bude žít.

Mám strach, že se pak s ním nedokážu rozloučit.

Lékaři jej odnesli do inkubátoru. Tři dny jsou prý kritické.

Čekám. Jsem zbabělá. Myslím na ty děti, co mě čekají doma.

V noci ses ke mně sklonil Ty – můj nebeský Otče.

Vnímala jsem Tvou přítomnost a mé myšlenky mi přinesly Tvá slova naděje.

„Neboj se, stane se to, co bude pro tebe nejlepší.“

Uvěřila jsem Tvé lásce, Bože, a ráno plná důvěry jsem přistoupila k inkubátoru.

Otevřela jej a dotkla se svého syna...

Děkuji za setkání se svým synem, děkuji Vám, Ježíši a Maria.

V. ŠIMON POMÁHÁ NÉST KŘÍŽ

Setkání ve vlaku

Přestupovala jsem v Ostravě-Svinově na nádraží. Byl nedělní večer a já cestovala po víkendu u rodičů zase do Brna, za studiem. Celkem pohodový den. Zítra bude hůř. Čeká mě test (z Ošetřovatelství.) Ve vlaku se na to mrknu. Cesta bude dlouhá.

Najednou mi zvoní telefon: „Hele, nám ujel vlak, prosím tě, nemohla by sis k nim jen sednout? Oni nemůžou jet sami. Byl by to průšvih.“ ozve se ze sluchátka. Volal mi kamarád, že nestihl přisednout do vlaku, kde už seděli jeho dva handicapovaní přátelé, kterým měl asistovat cestou do Brna.

„Co je mi po tom, že mu ujel vlak?“ pomyslím si, „to není má starost...“

Místo toho se ale slyším, jak říkám něco v tom smyslu, že si k nim tedy sednu a kde budou, a co po mně budou chtít.

„Jak to nesnáším! Že já se vždycky nechám do něčeho uvrtat.“

Nastupuji s touto myšlenkou do přeplněného vlaku a vydávám se ke dvěma cizím lidem na vozíku. Jeden skoro nemluví, snad ani nemůže. Druhému jde rozumět tak, že mu teda vůbec nerozumím. Mají dost věcí. I já. Jeden sedí na elektrickém vozíku. Asi za 20 minut se nasoukáme do kupéčka určeného pro takové případy.

„Tak to byl trapas,“ pomyslím si. Přejde nás zkontrolovat průvodčí a je na mě nepříjemný. Prý jsem je neměla nechávat jet samotné tu zastávku.

Ať už se to víckrát neopakuje. Kdyby věděl, že já jsem tam úplně omylem...

Zavřel za sebou dveře a my se postupně seznamujeme. Sedíme v tom kupéčku a já bych se ráda učila, ale místo toho se bavíme. Už mluví oba. Začínám jim pomalu rozumět. Nezlobí se, když musí kvůli mně všechno několikrát opakovat.

Pak jsem i na to učení zapoměla. Povídáme si celou cestu. Je s nimi sranda.

Jsou mi vděční za mou pomoc a já z toho mám radost.

Stydím se, že jsem byla na začátku našťvaná. Oni jsou rádi, že jsem jim pomohla.

Ale vždyť já jsem ani nechtěla. Nějak se to celé semlelo.

Ty sis mě, Pane, použil. Jen jsem tam prostě byla.

Do Brna jsme dojeli jako přátelé. S úsměvy na tváři.

Já s radostí v duši. Byla jsem užitečná. Mohla jsem pomoci.

Díky, Pane, že skrze nás můžeš působit dobro.

Dej, ať Tě necháme konat činy ve svých životech a nabídneme se Ti.

I když třeba neochotně. Jako tehdy já.

Další den měl přijít test.

Nepřišel. Zrušili ho.

Chvála Tobě, Bože.

VI. VERONIKA PODÁVÁ JEŽÍŠOVI ROUŠKU

Vděčnost

Od narození jsem postižená dětskou mozkovou obrnou a jsem odkázána na invalidní vozík. Před pěti lety, na letní obnově Vstaň a choď, mi do života vstoupil jeden nový kněz. Během obnovy jsem zjistila, že slouží ve farnosti, která je poblíž mého bydliště. Tenkrát mi otec nabídl, jestli bych nechtěla chodit k nim.

Říkala jsem si: jasně a ráda, jenže začala mě trápit myšlenka: no jo, sama se tam nedostanu. Při nějaké příležitosti jsem s kamarádkou zašla do této farnosti, kde mě otec přestavil celé komunitě. Náhle jsem cítila přijetí a pomocnou ruku.

Od tohoto okamžiku jsem získala mnoho dalších kamarádů, kteří mě střídavě doprovázejí na všechny akce konané v této farnosti.

Přesto, že mnohdy nevím kudy kam, tak se objeví někdo, kdo mi nabídne pomoc, a já v té chvíli cítím Boží požehnání.

Děkuji Ti, Ježíši, za každou pomoc na mé cestě života, skrze srdce a ruce lidí.

VII. JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM PODRUHÉ

Spolčo

„Proč jsi nepřijel na električáku na spolčo?“

„Proč bych chodil?“

„Jak, proč bys chodil? Nebyl bys sám. Je potřeba vyjet mezi lidi.“

„Když přijdu, stejně si mě nikdo nevšímá. Jsem sám uprostřed lidí.“

Ta odpověď mě dostala na zem.

Kolik lidí se tak může cítit samo uprostřed společenství.

Ježíši, dej nám prosím soucitné srdce a odvahu být darem jeden pro druhého.

VIII. ŽENY PLÁČÍ NAD JEŽÍŠEM

Ježíšův milosrdný pohled

Nedávno jsem doprovázela svého jezdícího kamaráda na mši svatou. Když už jsme byli v kostele, měli jsme před začátkem ještě chvíli času, a tak jsem se rozhlížela po kostele. Zaujala mě socha Ježíše - přesněji jeho pohled. Sochaři se podařil vystihnout hmatatelný soucit, který z těch očí přímo vyzařoval k těm, na koho se dívá. Když jsem se podívala na svého kamaráda, jehož tělo bylo právě celé v křeči - už po několikáté za den - uvědomila jsem si, jak ho v tomto jeho utrpení pozoruje Ježíš. Není v tom uhýbavý pohled ani pohled zvědavce, je to pohled dokonalého soucitu a něhy. Pohledu, který říká: Zním to, zažil jsem to.

Od té doby jsem se rozhodla modlit:

Bože, dej mi své oči, ať se skrze ně můžu dívat na lidi kolem sebe!

IX. JEŽÍŠ PADÁ POD KŘÍŽEM POTŘETÍ

Zraněné srdce

„Víš, měli byste si dát říct a svěřit ho odborníkům.
V tom ústavu mu bude líp a vám taky.“

„Babičko, prosím vás, neříkejte takové věci. On vás slyší, on vám rozumí.“

Znovu upadám do temnoty v sobě, Ježíši. Kolik lidí mluví o mně beze mne.
Někdy mi připadá, že mé srdce je fyzicky sraženo k zemi.

A pochybuji, jestli dokážu vstát. Jestli chci ještě žít. Ty víš, Ježíši, jaké to je.

Děkuji Ti, Ježíši, že i v těchto chvílích jsi se mnou.

Pomoz mi prosím, Ježíši, vstát.

X. JEŽÍŠ SVLEČEN ZE ŠATŮ

Pozdní příchody

V průběhu mých studií na gymnáziu jsem musela překonávat různé překážky.
Jako například neoprávněné Napomenutí třídního učitele za pozdní příchody.
Dodnes nerozumím důvodu, proč se to stalo, po celou dobu mé školní docházky
jsem měla stanoven individuální studijní plán a všichni učitelé věděli o mém
fyzickém handicapu.

Řekli jsme jim i to, že vzhledem k mým ranním křečím trvá rodičům někdy déle,
než mne obléknou, což pak znamená pozdní příchod na první hodinu, nikdy však
ne déle než deset minut. Třídní učitelka i všichni ostatní učitelé ve škole tento
můj problém znali. I přesto si moje třídní učitelka obešla všechny učitele a zjišťovala,
jestli do jejich hodin chodím včas.

Myslím, že když byl Pán Ježíš zbaven šatů, cítil se absolutně bezmocný a ponížený.
Musel snášet potupu od druhých.

Podobně jsem se cítila před celou třídou i já, když na mne byly při oficiálním udělení
Napomenutí třídního učitele upřeny pohledy mých spolužáků, kteří,
podle slov učitelky, měli mít radost z toho, že se všem opozdilcům
„měří stejným metrem“.

**Děkuji Ti, Pane, že nám skrze svou oběť na kříži dáváš sílu pochopit věci,
které jsou mnohdy lidským rozumem nepochopitelné.**

XI. JEŽÍŠ UKŘIŽOVÁN

Autobus

Jsem na vozíku od narození, mám obrnu.

Ve svém životě se snažím být co nejsamostatnější. Jezdím na elektrickém vozíku.

Někdy i přesto potřebuji pomoc okolí. Při mém cestování potřebuji například pomoc řidiče autobusu, aby mi vysunul plošinu a já mohl najet dovnitř.

Čekal jsem na konečné, kde řidič odpočíval, než pojede dále. Přijel jsem dříve, byl večer a pro mě to byl poslední spoj, kterým se mohu dostat domů.

Řidič mě viděl. Asi po 5 minutách čekání nastartoval autobus.

Rozsvítil světla a já se připravil tak, abych na nástupní zastávce nezdržoval.

Protože nikdo jiný tam nebyl.

Řidič zavřel dveře, rozjel se a projel okolo mě. Nechal mně na zastávce...

Mé ponížení a bezmoc byly veliké.

Rozumím Ti, Ježíši, když jsi byl ukřižovaný. Pomoz mi odpustit.

XII. JEŽÍŠ NA KŘÍŽI UMÍRÁ

Zapomněli na nás

I my jsme zůstali sami s mým klientem ve škole v přírodě, když nás opustili kamarádi s paní učitelkou a šli na procházku sami bez nás, aniž jsme to věděli.

Cítili jsme se jako Ty, Pane Ježíši, když tě opustili Tví nejbližší.

Pomoz mi odpustit, Ježíši, všichni přece děláme chyby, když se učíme lásce.

XIII. JEŽÍŠ SŇAT Z KŘÍŽE

Smysl života

Dnes v autě jsem poslouchal z rádia zajímavý rozhovor. Redaktorka rozmlouvala s maminkou, jejíž dceři Markétě před léty diagnostikovali velmi zhoubný nádor. V letech, kdy se děvče chce líbit, přišla o vlasy.

Markéta se rozhodla, že chce pomáhat dalším nemocným dětem. A tak s podporou rodiny založila sdružení, které pomáhá dalším dětem a mladým výrobou paruk na míru. Markéta však po maturitě zemřela.

Redaktorka se ptala: „Může mít nějaký smysl, když skončí takhle mladý život?“

Maminka jí bez váhání odpověděla: „Její život a smrt nebyla zbytečná, dala mi nový smysl života. Ve sdružení pracuji dál.

Stále se učím vnímat, jak to všechno do sebe zapadá.“

Děkuji ti, Panno Maria, že i když přichází smrt, ty jako matka, i přes bolest, vnímáš naplnění poslání života.

XIV. JEŽÍŠ POLOŽEN DO HROBU

Procházka

Jedno odpoledne bylo na duchovní obnově vyhrazené procházce.

Celá banda jsme se vydali cestou necestou, z kopců do kopců. Obyčejná letní procházka. Cestou jsme si povídali a já se přidala k Zuzce, nevidomé kamarádce, která si v terénu pomáhala hůlkou. Do té doby jsem ji moc neznala, takže to byla příležitost se seznámit více.

Obdivovala jsem, jak dokáže být soběstačná a nebojí se neznámé cesty.

Vyzvídala jsem, jak to se zrakových handicapem má.

Dříve dokázala rozeznat aspoň světlo a tmu, ale po operaci, která jí měla pomoci, nevidí ani to. Šílené, pomyslím si. Potichu poslouchám její příběh a dochází mi, že vlastně neví, jak vypadají mraky, kapky deště, poletující motýl...

Napadlo mě, že jí ale to vše, co cestou potkáme, můžu popisovat.

Souhlasí a je ráda.

Nadchnu se pro to a zvesela spustím: „Míjíme stromy, ne moc velké, ale ani malé. Jsou to švestky a rostou tady tak nahodile podél cesty. Už mají plody, ale jsou ještě zelené. Na drobné žluté kvítky sedají včelky a sem tam poletují ptáci.

Mraky jsou dnes obzvláště hezké. Sice je trochu zamračeno, ale díky tomu se z nich vytvářejí různé obrazce, které se překrývají, a tím vznikají různé odstíny modré, šedé až bílé. A támhle jsou moje oblíbené kopretiny.

Mají jednoduché „šaty“ - krásné bílé okvětní lístky se žlutým středem...”

V tom mi to dojde a zpomaluju v hlase...

„Zuzi! Ty vlastně nevíš, jak vypadají barvy!?” „Ne...”

Odmlčím se. „Aha, promiň, nedošlo mi to.”

„To je dobrý... Ale krásně jsi mi to vyprávěla. Bavilo mě to.”

Ježíše dali do hrobu po jeho vydechnutí. My ale často setrváváme ve svých hrobech, i když fyzicky jsme ještě naživu. Přežíváme. Když, i přes otevřené oči,

nevidíme tu krásu kolem, neuvědomíme si, kde se tu vzala a kdo ji stvořil.

Že jsme i my byli Tvůrcem pro něco stvoření a že nám každému dal dary, kterými můžeme obdarovávat druhé. Že jsme taky spolutvůrci a že máme pro co a pro koho žít. Já mám oči zdravé, ale až Zuzka mi pomohla prohlédnout.

Pane, nedovol, abychom se ztotožňovali se svými hroby a v tomto světě jen přežívali. Dej našemu srdci touhu chtít víc, abychom mohli už nyní zakoušet to všechno nové, cos pro nás stvořil a pro nás připravil.

**Přijď, Ježíši, se svým vzkříšením do mého života i do života mých bližních.
Odval všechny kameny, které z našich srdcí dělají hroby.**

PODĚKOVÁNÍ NAŠEMU NEBESKÉMU OTCI A VŠEM VERONIKÁM NA CESTĚ NAŠEHO ŽIVOTA

Bože, jen Ty sám moc dobře víš, jaký kříž si v životě neseme.
U někoho je viditelný více, u jiného si ho ani pořádně nevšimneme.
Někdy přes slzy, pot a krev v našich očích už ani nevidíme na naši cestu životem,
nevidíme kudy jít a ztrácí se nám i smysl naší cesty.
Ty, náš milující Otče, jsi nás však nikdy neopustil, a v takových chvílích
nám posíláš člověka, který si nás všimne, soucítí s námi a je ochoten vyjít z davu,
sklonit se k nám, otřít náš obličej a oči a pomoci nám tak opět vidět na naši
společnou cestu a její smysl.
Všichni jsme v určitém smyslu něčím handicapovaní, jen u některých
si toho dříve všimneme, ale všichni jsme rádi za někoho,
kdo se zachová přesně jako soucitná Veronika.

**Otče, děkuji Ti za každou Veroniku, kterou posíláš právě v takových chvílích.
V takových chvílích nám viditelně projevuješ svou lásku skrze druhé.
Kéž bychom si v takových chvílích všimli právě Tvé nekonečné lásky.
Vždyť smyslem naší cesty není zdolat náš handicap, ale dojít do Tvé náruče.**

WWW.VSTANACHOD.CZ

WWW.VSTANACHOD.CZ

*S církevním schválením biskupa ostravsko – opavského
Mons. Františka Václava Lobkowicze
Č. j. 2020/ 802 – V Ostravě 15. 1. 2020*